

ÚTOK NA HELGRIND

A si štvrt hodiny pred úsvitom sa Eragon prevalil na chrbát. Dvakrát luskol prstami, aby prebudil Rorana. Potom zhrabol svoje prikrývky a zviazal ich do pevného batoha.

Roran vstal a urobil to isté so svojimi dekami.

Pozreli sa na seba a zachveli sa od vzrušenia.

„Ak zomriem,“ povedal Roran, „dozrieš na Katrinu?“

„Dozriem.“

„Povedz jej, že som šiel do boja s láskou v srdci a jej menom na perách.“

„Poviem jej to.“

Eragon zamrmlal rýchlu vetu v starodávnom jazyku. Jeho úbytok síl bol takmer nepostrehnuteľný. „Tak. Toto prečistí okolitý vzduch a ochráni nás pred ochromujúcimi účinkami dychu ražakov.“

Potom vytiahol z brašny vrecovinu, do ktorej si schoval drôtenú košeľu. Kedysi žiarivý pancier pokrýval povlak krvi, potu a špiny z bitky na Horiacich pláňach a na krúžkoch sa začali objavovať škvrnky hrdze. Brnenie však zostalo bez trhlín, lebo všetky opravil, skôr než sa vydali do Kráľovstva.

Obliekol si košeľu s koženým chrbtom. Do nosa mu udel zá-pach smrti a zúfalstva. Potom si na predlaktia nasadil zdobené chrániče a na nohy holenné brnenie. Na hlavu si natiahol vypchatú čiapku, drôtenú kapucňu a oceľovú helmu. Svoju, ktorú nosil vo Farthen Dûr a do ktorej mu trpaslíci vyryli znak Dûrgrimst Ingeitum, stratil spolu so štítom pri vzdušnom súboji medzi Zafirou a Tíňom. Na ruky si dal drôtené rukavice.

Roran sa vyzbrojil podobne ako on, ale doplnil svoje brnenie o drevený štít. Okraj štítu chránil pás mäkkého železa, aby lepšie

zachytil a udržal meč nepriateľa. Eragonovo ľavé plece nezatažoval nijaký štít, hlohovú palicu potreboval držať oboma rukami.

Eragon si cez chrbát prehodil puzdro s dvadsiatimi ťažkými dubovými šípami so sivými husími perami od kráľovnej Islanzadi. Okrem nich obsahoval luk so strieborným kovaním, ktorý preňho kráľovná dala vyrobiť z tisu. Luk mal napnutú tetivu a bol vždy pripravený.

Zafira netrpezlivo prešlapovala na mieste. *Podme už!*

Len čo zvesili brašny a zásoby z vetvy borievky, vyšplhali sa dračici na chrbát. Neplýtvali časom na osedlanie. Postroj mala na sebe už od včerajšieho večera. Tvarovaná koža pod Eragonom bola teplá, takmer horúca. Zovrel krčný osteň pred sebou, aby počas nečakaných zmien smeru udržal rovnováhu. Roran sa ho jednou pažou držal okolo pásu a v druhej zvieral kladivo.

Zafira sa prikrčila, pod jej hmotnosťou zapraskal kus bridlice a jediným závrtným skokom sa vyšvihla na okraj rokliny. Chvíľu balansovala a potom roztiahla obrovské krídla. Zdvihla ich k nebu a tenké membrány krídel zasvišťali vo vzduchu. Vo zdvihnutej polohe vyzerali ako dve priesvitné modré plachty.

„Nie tak silno!“ zavrčal Eragon.

„Prepáč,“ povedal Roran a uvoľnil objatie.

Zafira znova vyskočila, takže už nemohli hovoriť. S mocným huš mávla krídlami a vyniesla ich ešte vyššie. S každým ďalším mávnutím stúpali bližšie k plochým úzkym mrakom. Keď zamierila k Helgrindu, Eragon letmo pozrel doľava. Niekoľko míľ odtiaľ videl široký pás jazera Leona. Z vody stúpala sivá mystická hmla – v rannom svetle akoby na hladine horel oheň. Eragona mrzelo, že ani svojím ostrým zrakom nerozoznal vzdialenejší breh, a už vôbec nie južné výbežky Dračích hôr za sebou. Už uplynulo toľko času od chvíle, keď naposledy videl horské úbočia svojho detstva...

Na severe stála Dras-Leona, obrovská nesúrodá masa, ktorej hrnata silueta vystupovala na pozadí hmlistej steny prichádzajúcej od západu. Jediná budova, ktorú Eragon dokázal rozoznať, bola

katedrála, kde ho napadli ra'zakovia. Špička jej veže sa týčila nad zvyškom mesta ako ostnatý hrot kopije.

Vedel, že niekde pod nimi ležia zvyšky táboriska, kde ra'zakovia smrteľne zranili Broma. Opäť sa ho zmocnil hnev a zármutok nad udalosťami vtedajšieho dňa – a aj nad smrťou Gera a zničením ich farmy – a dodal mu odvalu, nie, vlastne *túžbu* postaviť sa ra'zakom v boji.

Eragon, ozvala sa Zafira, dnes nemusím strážiť naše mysle a tajiť myšlienky pred ostatnými, pravda?

Nie, kým sa neobjaví ďalší čarodejník.

Keď sa nad obzor vyšplhal okraj snečného kotúča, rozžiaril sa pred nimi vejár zlatého svetla. Dosiaľ sivý svet prebudila k životu plná škála farieb: hmla žiarila nabiele, voda zmodrela, blatom natretý múr obklopujúci centrum Dras-Leony odkryl svoje zájdené žlté plochy, stromy sa zahalili do všetkých odtieňov zelenej a pôda sa sfarbila dočervena a dooranžova. Helgrind však zostával ako vždy – čierny.

Keď sa približovali, hora z kameňa sa rýchlo zväčšovala. Dokonca aj zvrchu vyzerala desivo. Zafira sa prudko zniesla k úpätiu Helgrindu, pričom sa tak naklonila doľava, že Eragon s Roranom by boli spadli, keby nemali nohy pripútané k sedlu. Potom sa rútila okolo sutinového svahu nad oltárom, kde vykonávali svoje obrady kňazi z Helgrindu. Do okraja Eragonovej helmy sa oprel vietor a vydal čudný ohlušujúci nárek.

„Tak ako?“ vykrikol Roran. Nevidel pred seba.

„Otroci sú preč.“

Keď sa Zafira strmhlav stočila opäť hore a špirálovito stúpala okolo Helgrindu, aby našla vstup do úkrytu ra'zakov, Eragon pocítil, ako ho do sedla pritisla obrovská sila. *Nevidím tu dieru ani pre púštnu myš*, vyhlásila. Spomalila. Zastala vo vzduchu pred hrebeňom, ktorý spájal dva najvyššie vrcholy. Členitý povrch skaly zosilňoval dune nie sprevádzajúce každé mávnutie jej krídel, až znelo hlasno ako hrmenie. Eragonovi začali z prudkých poryvov vzduchu slziť oči.

Zadnú stenu skál a stĺpov zdobila sieť bielych žiliek, akoby sa v prasklinách masívu nazbierala inovať. Nič iné nenarušovalo pochmúrny nádych atramentovočiernych, vetrom ošľahaných hradiieb Helgrindu. V kamennom svahu nerástli nijaké stromy ani kry, tráva alebo lišajníky, na rozbitých rímsach nehniedzili nijaké orly. Helgrind, verný svojmu menu, vyzeral ako miesto temnoty a smrti. Stál zahalený v ostrých zubatých záhyboch svojich zrázov a rozsadlín ako vyziabnutý duch, ktorý mal sužovať zem.

Eragon zapátral vo svojej myšli a presvedčil sa o prítomnosti dvoch väzňov v Helgrinde, ktorých objavil ešte v predošlý deň. Necítil však otrokov a znepokojilo ho, že stále nedokázal zamerať ani ražakov, ani lethrblakov. *Keď sa nezdržiajavajú tu, tak kde?* uvažoval. Znova pátral a všimol si niečo, čo mu predtým uniklo: jediný kvet, horec, kvitnúci ani nie päťdesiat stôp pred nimi, kde by mala byť pevná skala. *Odkiaľ berie dostatok svetla na život?*

Zafira na jeho otázku neodpovedala. Usadila sa na polorozpadnutý výbežok niekoľko stôp napravo. Na okamih pritom stratila rovnováhu, tak opäť rozťahla krídla. Neotrela sa však o Helgrind, špička jej pravého krídla sa ponorila do skaly a potom zasa vyklzla.

Zafira, videla si to?

Áno.

Zafira sa predklonila a priložila špičku ňufáka tesne k strmej skale. Zastavila sa na vzdialenosť palca či dvoch pred ňou – akoby čakala, či nesklapne nejaká pasca – a potom pokračovala ďalej. Jej hlava šupina po šupine vstupovala do Helgrindu, kým Eragon videl len jej krk, trup a krídla.

Je to ilúzia! zvolala.

Pohla mocnými svalmi, zliezla z výbežku a zvyšok tela vtiahla za hlavou. Eragon sa musel veľmi ovládať, aby si nezakryl tvár v zúfalej snahe chrániť sa pred rýchlo sa približujúcou skalnou stenou.

O chvíľu sa ocitol v širokej klenutej jaskyni zahriatej hrejivou žiarou ranného slnka. Zafirine šupiny odrážali svetlo a na okolité kamenné steny vrhali tisíce mihotavých modrých bodiek. Eragon

sa otočil. Nevidel nijaký múr, iba ústie jaskyne a panoramatický výhľad na krajinu za nimi.

Uškrnul sa. Nikdy mu nenapadlo, že Galbatorix by mohol skryť dieru ražakov pomocou kúzla. *Hlupák! Nabudúce musíš viac uvažovať*, pomyslel si. Podceňovanie kráľa bola tá najpravdepodobnejšia cesta do záhuby.

Roran zakliat a povedal: „Varuj ma, kým zasa urobíš niečo podobné.“

Eragon sa predklonil, aby si odopol nohy zo sedla. Očami stále blúdil po okolí v strehu pred číhajúcim nebezpečenstvom.

Otvor do jaskyne bol nepravidelný – vysoký asi päťdesiat a široký šesťdesiat stôp. Za ním sa objavila približne dvojnásobne veľká sieň, ktorá sa končila na dostrel luku hromadou hrubých kamenných dosák, halabala opretých jedna o druhú pod rozličnými uhlami. Škrabance, ktoré hyzdili podlahu, dokazovali, že odtiaľ mnohokrát vzlietali lethrblakovia, pristávali tam alebo sa po nej prechádzali. Do jaskyne viedlo päť nízkych chodieb, pripomínajúcich záhadné kľúčové dierky, a ďalej spojovací tunel, dosť veľký na to, aby ním Zafira prešla. Eragon starostlivo preskúmal chodby, ale bolo v nich tma ako vo vreci. Zdali sa prázdne, čo si overil rýchlymi výpadmi svojej mysle. Zvnútra Helgrindu sa ozývalo nekonečné kvapkanie vody a zvláštny prerývaný šelest, ktorý naznačoval náhlivo sa pohybujúce neznáme bytosti v tme. Okrem šuchotu sa v prázdnej miestnosti ozýval Zafirin pravidelný dych.

Najvýraznejšou črtou jaskyne však bola zmes pachov. Prevládala vôňa chladného kameňa, ale pod ňou Eragon rozoznal závaný vlhkosti a plesne a niečo ešte oveľa horšie: odporne sladkastý zápach rozkladajúceho sa mäsa.

Rozopol si posledný pár remienkov, preložil si pravú nohu cez Zafirin chrbát, takže sedel v sedle bokom a pripravoval sa na zoskok. Roran sa chystal spraviť to isté z druhej strany. Kým sa Eragon ešte držal, v šeleste dráždiacom jeho sluch začul sériu úderov – akoby súčasne klopalo o skalú mnoho kladív. O sekundu sa zvuk zopakoval.

Spolu so Zafirou sa pozreli smerom, odkiaľ prichádzal hluk.

Zo spojovacieho tunela sa vyrútila obrovská neľudská bytosť. Oči mala čierne, vypuklé a bez béliem. Zobák dlhý sedem stôp, netopierie krídla. Trup, pod ktorým sa vlnili svaly, bol holý, bez chlfov. Pazúry vyzerali ako železné bodáky.

Zafira sa zatackala, keď sa pokúsila lethrblakovi vyhnúť, ale márne. Netvor narazil do jej pravého boku silou skazonosnej lavíny.

Čo presne sa stalo ďalej, Eragon nevedel, lebo náraz ho vymrštil do vzduchu a v tom zmatku ani nestačil dokončiť myšlienku. Jeho slepý let sa skončil rovnako nečakane, ako sa začal. Chrbtom narazil do niečoho tvrdého a rovného, zosunul sa na podlahu a opäť si buchol hlavu.

Posledný náraz mu vyrazil dych. Ohromene ležal schúlený na boku. Lapal dych a snažil sa opäť získať kontrolu nad svojimi ne-reagujúcimi údmi.

Eragon! vykrikla Zafira.

Obavy v jej hlase Eragon vyburcovali a postavili na nohy. Keď sa mu do rúk a nôh vrátil život, natiahol sa a schytil svoju palicu, ktorá spadla vedľa neho. Vrazil bodák do neďalekej praskliny a pomocou palice sa postavil na nohy. Zapotácal sa. Pred očami mu tancovali hviezdičky.

Okolo panoval taký zmatok, že nevedel, kam sa má skôr pozrieť.

Zafira s lethrblakom sa gúľali po jaskyni, kopali, driapali a hrýzli do seba takou silou, že by rozdrvili aj skalú pod sebou. Ich súboj musel sprevádzať nepredstaviteľný hluk, ale Eragon nič nepočul. Napriek tomu pod chodidlami cítil záchvevy, ako sa obrovskí tvorovia hádzali z boka na bok, až hrozilo, že rozmliaždia každého, kto sa k nim priblíži.

Zo Zafiríných čelustí vyrazil prúd modrého ohňa a zasiahol lavú stranu netvorovej hlavy žiarou roztavujúcou oceľ. Plamene akoby sa stočili okolo lethrblaku a vôbec mu neublížili. Netvor sa nedal zastrašiť. Buchol Zafiru do krku a prinútil ju zmeniť útok na obranu.

Zo spojovacieho tunela rýchlosťou šípov vyrazil druhý lethrblaka. Vrhol sa Zafire na slabiny, a keď otvoril úzky zobák, vydal strašný, zničujúci vreskot, z ktorého sa Eragonovi zježili chlpy a útroby mu zovrela hrôza. Zavŕchal od bolesti, lebo *toto* počul. Zápach teraz pripomínal hory pokazeného mäsa hodeného do suda so splaškami a ešte pekne v lete aspoň týždeň odležaného. Stisol pery, lebo sa mu zodvihol žalúdok, a svoju pozornosť presunul inde.

Pár krokov od neho ležal Roran, opretý o stenu jaskyne, kde pristál. Práve keď sa naňho Eragon pozrel, pohol sa, potom sa vytiahol na všetky štyri končatiny a vstal. Oči sa mu skleneno leskli a tackal sa ako opitý.

Neďaleko za Roranom sa z chodby vynorili ražakovia. V znetvorených rukách držali dlhé svetlé meče starodávneho vzhľadu. Na rozdiel od svojich rodičov boli približne rovnako veľkí ako ľudia. Od hlavy po päty ich chránil pancier, hoci z neho bolo vidieť len málo, lebo aj v Helgrinde nosili svoje čierne plášte.

Blížili sa s prekvapivou pružnosťou, pohybovali sa prudko a trhavo ako hmyz. A predsa Eragon ani ich, ani lethrblakov nevyčítal. *Môžu byť tiež ilúziou?* uvažoval. *Nie, to je nezmysel. Mäso, po ktorom sa Zafira driaľala, bolo dostatočne reálne.* Napadlo mu ďalšie vysvetlenie: *zrejme nemožno odhaliť ich prítomnosť. Možno sa ražakovia dokážu skrývať pred vedomím ľudí, svojich obetí, rovnako ako sa pavúky skrývajú pred muškami.* Ak to tak bolo, potom Eragon konečne chápal, prečo ražakovia tak úspešne prenasledujú čarodejníkov a Jazdcov v službách Galbatorixa, hoci nevedia čarovať. *Dočerta!* Uľavil by si írečitejšími nadávkami, ale teraz bol čas konať, nie preklínať svoju smolu. Brom tvrdil, že ražakovia preňho za denného svetla nepredstavujú nijakých súperov. Možno to bola pravda len vďaka tomu, že Brom celé desaťročia vymýšľal proti nim kúzla. Eragon vedel, že ak ražakov nejako neprekvapia a nezískajú výhodu, budú sa so Zafirou a s Roranom tešiť, ak vyviaznu živí, nie ešte pomýšľať na záchranu Katriny.

Eragon zdvihol pravú ruku nad hlavu, vykrikol: „*Brisingr!*“ a hodil proti ražakom ohnivú guľu. Netvori odskočili a guľa sa

rozprskla o kamennú podlahu, kde chvíľu blikala, potom zhasla a úplne zmizla. To kúzlo bolo bláznivé a detinské a nemohlo spôsobiť nijakú vážnejšiu škodu, ak Galbatorix chránil ražakov rovnako ako lethrblakov. Napriek tomu Eragona tento útok nesmierne uspokojil. A ražakov rozptýlil aspoň na tak dlho, aby prebehol k Roranovi a chrptom sa pritisol o jeho chrbát.

„Zadrž ich na chvíľku,“ vykrikoval a dúfal, že Roran ho počuje.

Či ho počul, alebo nie, určite pochopil, čo od neho Eragon chce. Kryl sa štítom a zodvihol kladivo, prichystaný bojovať.

Množstvo sily v úderoch lethrblakov už spotrebovalo ochranu proti telesnému nebezpečenstvu, ktorým Eragon očaroval Zafiru. Bez nej jej lethrblakovia spôsobili niekoľko dlhých, ale plytkých škrabancov na stehnách, a podarilo sa im trikrát ju pichnúť zobákom. Rany boli krátke, ale hlboké a spôsobovali jej nesmiernu bolesť.

Zafira vypárala jednému lethrblakovi rebrá a odhryzla mu posledné tri stopy chvosta. Eragon žasol, keď si uvedomil, že krv netvora je modrozelená, akoby s medenou patinou.

Vtom sa obaja lethrblakovia odtrhli od Zafiry, začali okolo nej krúžiť a občas na ňu zaútočili, aby si ju udržali od tela. Vyčkávali, kým sa neunaví alebo kým budú mať príležitosť zabiť ju zobákmi.

Zafira bola vďaka svojim šupinám a zubom lepšie uspôsobená na otvorený boj ako lethrblakovia – boli tvrdšie a pevnejšie než sivá koža netvorov. V tesnom súboji predstavovali jej zuby oveľa väčšie nebezpečenstvo než ich zobáky, ale napriek tomu mala problémy odrážať oboch netvorov, zvlášť keď jej strop bránil skákať či lietať alebo inak prekabátiť nepriateľa. Eragon sa bál, že aj keby zvíťazila, lethrblakovia ju zmrzačia, skôr než ich stačí zabiť.

Rýchlo sa nadýchol a vypustil kúzlo, ktoré obsahovalo každú z dvanástich techník zabíjania, ktoré ho naučil Oromis. Starostlivo formuloval zaklínadlo ako sled jednotlivých krokov. Musel dbať na to, aby mohol pretrhnúť prúd kúzla, keby mu ho Galbatorixove ochrany zhatili. Inak by kúzlo spotrebovalo všetku jeho silu, až by zomrel.

Dobre, že urobil preventívne opatrenia. Len čo vyslovil zaklínadlo, hneď zistil, že kúzlo na lethrblakov neúčinkuje, a prestal. Nečakal, že uspeje s tradičnými formulkami na usmrtenie, ale musel to vyskúšať, hoci bolo málo pravdepodobné, že by si Galbatorix počínal nepozorne, keď pripravoval kúzla pre lethrblakov a ich potomkov.

Zrazu mu za chrbtom Roran vykrikoval: „Jaj!“ a o sekundu sa už o jeho štít obtrel meč, zadunelo krúžkové brnenie a zazvonil úder druhého meča, ktorý sa odrazil od jeho helmy.

Eragon si uvedomil, že sluch sa mu zlepšuje.

Ražakovia znova a znova útočili, ale ich zbrane sa vždy odrazili od Roranovho brnenia alebo o vlások minuli jeho tvár či telo, hoci svojimi mečmi mávali veľmi rýchlo. Roran bol príliš pomalý, aby im rany odplácal, ale aj tak ho nedokázali zničiť. Zlostne syčali a chrľili nekonečný prúd urážok, ktoré boli o to odpornejšie, že netvorí svojimi tvrdými, naprázdno zacvaknutými čeľuštami komolili slová.

Eragon sa usmial. Ulita z kúzel, ktorými Rorana opriadol, fungovala. Dúfal, že neviditeľná sieť energie vydrží, kým nenájde spôsob, ako lethrblakov zastaviť.

Vtom dvaja lethrblakovia jednohlasne zakričali a všetko naokolo sa zatriaslo a potemnelo. Eragona na okamih opustilo odhodlanie a nedokázal sa ani pohnúť, potom sa však spamätal a otriasol sa ako pes bojujúci proti krutosti. Ten zvuk mu pripomínal bolestné vrieskanie dvoch detí.

Potom začal čo najrýchlejšie, ale pozorne odriekavať zaklínadlo v starodávnom jazyku. Každá veta, ktorú vyslovil, obsahovala možnosť okamžite zabiť a každá smrť bola niečím jedinečná. Kým recitoval svoj narýchlo pripravený monológ, Zafira dostala ďalší úder do ľavého boku. Sama však útočníkovi zranila krídlo, keď mu tenkú lietaciu membránu rozsekla pazúrmí na prúžky. Na Eragonove kríže sa z Roranovho chrbta prenášalo množstvo ťažkých úderov, ako ražakovia bleskurýchlo a zúrivo sekali a bodali. Väčší z dvojice sa pomaly zakrádal okolo Rorana, aby zaútočil priamo na Eragona.

A potom, uprostred nárazov ocele o oceľ, ocele o drevo a pazúrov o skalu, sa ozvalo zaškripanie meča, ktorý prekĺzol brnením, nasledované vlhkým chrupnutím. Roran vykrikoval a Eragon pocítil, ako sa mu cez pravé lýtko rozstrekla krv.

Kútikom oka sledoval, ako k nemu priskočila hrbatá postava a chystala sa ho prepichnúť. Svet sa zmrštil okolo toho maličkého bodu, špička sa trblietala ako úlomok krištáľu, každý škrabanec sa v jasnom svetle blýskal ako ortuť.

Musel použiť ešte jedno kúzlo, ktorým sa pokúsil zabrániť ražakovi, aby mu zasunul meč medzi pečeň a obličky. V zúfalstve sa nesnažil lethrblaku zraniť priamo, namiesto toho vykrikoval: „*Garjzla, letta!*“

Zaklínadlo vyslovené v tejto rýchlosti poskladal len nahrubo a pritom ešte aj zle sformuloval – ale fungovalo. Cibulovité oči lethrblaku s roztrhnutým krídlom sa premenili na súbor polgulovitých zrkadielok a Eragonovo kúzlo od nich odrážalo svetlo, ktoré by inak prešlo do zreníc lethrblaku. Oslepený netvor sa zatackal a začal mlátiť okolo seba v márnej snahe zasiahnúť Zafiru.

Eragon otočil hlohovú palicu v ruke a v poslednej chvíli odrazil ražakov meč, ktorý mal už takmer medzi rebrami. Ražak pristál pred ním a natiahol krk. Eragon cúvol. Až vtedy si všimol, že z jeho kapucne sa vynoril krátky tučný zobák a cvakol mu len kúsok od pravého oka. Vtedy si uvedomil, že ražakov ostnatý červený jazyk sa krúti ako bezhlavý had.

Eragon si posunul ruky do stredu palice, zasiahol ražaka cez prepadnutý hrudník a odstrčil ho niekoľko metrov od seba. Netvor padol na ruky a kolená. Eragon sa otočil k Roranovi, ktorému cez ľavý bok presakovala krv, a odrazil meč druhého ražaka. Použil leš: udrel do jeho ostria, a keď sa ražak zahnal proti jeho krku, nasmeroval druhý koniec palice na telo obludy a bodnutie odklonil. Potom vyletel vpred a udrel ražaka dreveným koncom palice do brucha.

Keby mal pri sebe svoj Zar'rok, okamžite by ho zabil, ale takto v ňom len niečo zapraskalo a netvor sa najmenej desať metrov

gúľal. Potom sa znova postavil a na hrboľatej skale zanechal stopy modrej krvi.

Potrebujem meč, pomyslel si Eragon.

Neochvejne sa postavil čelom k oboj ražakom, ktorí k nemu mierili. Nemal inú možnosť, len zostať stáť na mieste a brániť sa pred ich spojenými útokmi, lebo bol to jediné, čo stálo medzi tými vranami so zahnutými pazúrmami a Roranom. Chystal si to isté zaklínanadlo, ktoré sa osvedčilo proti lethrblakovi, ale kým vyslovil prvú slabiku, jeden ražak švihol mečom do výšky a druhý zasa dolu.

Meče sa s tupým *bong* odrazili od Eragonovej palice. Nepoškriabali ani inak nezničili začarované drevo. Vľavo, vpravo, hore a dolu. Eragon nerozmýšľal, keď odrážal príval úderov, striedal výpady a obranu. Palica sa v boji proti viacerým protivníkom osvedčila, lebo mohol útočiť a brániť sa oboma koncami a často súčasne. Teraz to veľmi dobre využil. Ťažko, rýchlo a krátko dýchal. Z čela sa mu lial pot, ktorý stekal do kútikov očí a rozmazával mu zrak. Potil sa aj na chrbte a vnútornej strane paží. Srdce mu šlo vyskočiť z hrude.

Nikdy sa necítil taký živý ako pri boji.

Vlastná ochrana však Eragonovi nestačila. Keďže väčšinu energie venoval Zafire a Roranovi, jeho kúzelné mechanizmy čoskoro zlyhali a menší ražak ho zranil na ľavom kolene. Zranenie ho neohrozovalo na živote, napriek tomu bolo vážne, lebo na jednej nohe neudržal celú svoju hmotnosť.

Pevne zovrel v ruke palicu, napravil si ju a zhora udrel jedného ražaka do hlavy. Ten sa síce zvalil na zem, ale Eragon nevedel, či zomrel, alebo len upadol do bezvedomia. Priblížil sa k druhému, dobodol mu pleciami aj ramenami a nečakaným obratom mu vyrazil meč z ruky. Kým ho úplne dorazil, oslepený lethrblak s potrhaným krídlom preletel pozdĺž jaskyne a narazil do múra takou silou, až sa zo stropu uvoľnila spŕška kamenných vločiek. Na ten hluk sa Eragon aj Roran, aj ražakovia inštinktívne otočili.

Za zmrzačeným lethrblakom priskákala Zafira, koplá ho a zahryzla sa mu do šlachovitého krku. Lethrblak sa metal a chcel

sa silou vôle vymaniť, ale dračica len tak pohodila z boka na bok hlavou a zlomila mu väzy. Od radosti naplnila jaskyňu divokým víťazoslávnym revom.

Druhý lethrblaka ani na okamih nezaváhal. Vrhol sa na Zafiru, zaboril pazúry pod okraje jej šupín a stiahol ju do neriadeného pádu. Bojovali a spolu sa pritom gúľali k ústiu jaskyne. Chvíľu sa ticali a potom zmizli z dohľadu. Bola to bystrá taktika, lebo lethrblaka sa tak dostal z Eragonovho dosahu a Jazdec mohol proti tomu, čo nevidel a necítil, len ťažko zasiahnuť kúzlom.

Zafira! vykrikol.

Staraj sa o seba, s týmto si hravo poradím.

Keď sa Eragon otočil, zbadal dvoch ražakov miznúť v hĺbinách najbližšej chodby – menší podopieral toho väčšieho. Zavrel oči, zameral duše väzňov v Helgrinde a zamrmlal vetu v starodávnom jazyku. Potom Roranovi povedal: „Zavrel som Katrininu celu, aby ju ražakovia nemohli použiť ako rukojemníčku. Dvere môžeš otvoriť len ty alebo ja.“

„Dobre,“ utrúsil Roran cez zaťaté zuby. „Nemôžeš niečo urobiť s týmto?“ pohodil bradou k miestu, na ktoré si pritískal pravú ruku. Krv mu stekala pomedzi prsty. Eragon preskúmal ranu. Len čo sa jej dotkol, Roran sa mykol.

„Mal si šťastie,“ skonštatoval Eragon. „Meč zasiahol rebro.“ Jednu ruku položil na zranenie, druhú na dvanásť diamantov ukrytých v opasku Belota Múdreho, ktorý mal opásaný okolo bedier, a vytiahol silu nazhromaždenú v drahokamoch. „*Wáise heill!*“ Roranov bok sa zavlnil a kúzlo zacelilo kožu a nanovo spojilo sval.

Potom si Eragon vyliečil reznú ranu na svojom ľavom kolene.

Keď skončil, narovnal sa a pozrel smerom, kde zmizla Zafira. Prenasledovala lethrblaku k jazeru Leona a ich spojenie sa strácalo. Eragon jej chcel pomôcť, ale vedel, že zatiaľ sa o seba bude musieť postarať sama.

„Ponáhľaj sa!“ zvolal Roran. „Utekajú!“

„Máš pravdu.“

Eragon zdvihol svoju palicu, podišiel k neosvetlenej chodbe a prebiehal pohľadom z jedného kamenného výčnelka k druhému v očakávaní, že z niektorého vyskočia ražakovia. Pohyboval sa pomaly, aby sa jeho kroky neozývali v kľukatej chodbe. Keď sa náhodou dotkol skaly, aby nestratil rovnováhu, zistil, že ju pokrýva sliz.

Po mnohých metroch zákrut hlavná jaskyňa zmizla a nastala taká hlboká tma, že ani Eragon nič nevidel.

„Ty si na tom možno inak, ale ja neviem bojovať v tme,“ zašepkal Roran.

„Ak vyčarím svetlo, ražakovia sa k nám nepriblížia – nie teraz, keď poznám kúzlo, ktoré proti nim funguje. Kým neodídeme, jednoducho nevylezú. Musíme ich však zabiť, pokiaľ máme šancu.“

„Čo mám robiť? Skôr narazím do múra a zlomím si nos, ako nájdem tých dvoch netvorov. Mohli by sa k nám nenápadne prikradnúť a bodnúť nás do chrbtov.“

„Psst... drž sa môjho opasku a buď pripravený skrčiť sa.“

Eragon síce nič nevidel, ale stále počul, cítil a hmatal. Bol taký vnímavý, že presne vedel, či sa nablízku niečo nachádza. Najnebezpečnejšie by bolo, keby ražakovia zaútočili z diaľky, trebárs šípom, ale veril, že má dosť pohotovú reakciu, aby Rorana aj seba zachránil pred blížiacou sa strelou.

Eragona na tvári poštekľil prúd vzduchu, odrazu však ustal a zmenil smer. Tlak zvonku silnel a vzápätí slabol. Cyklus sa v kolísavých intervaloch opakoval a vytváral neviditeľné víry, ktoré sa oňho obtierali ako prúdy rozvírenej vody.

Ich prerývaný dych prehušoval čudnú zmes zvukov, ktoré sa šíрили chodbou. Medzi nádychmi a výdychmi Eragon začul *cing, cing, klap* padajúceho kamena niekde v spleti rozvetvených chodieb a pravidelné *dong... dong... dong* kvapiek zrazenej pary bubnujúcich na hladinu podzemnej kaluže. Počul aj, ako podrážkami topánok drví štrk. Niekde ďaleko pred nimi sa ozvalo dlhé desivé zaúpenie.

Nezjavil sa však nijaký nový pach: vo vzduchu sa miešali pot, krv, vlhkosť a pleseň.

Eragon ich krôčik za krôčikom viedol ďalej dovnútra Helgrindu. Chodba sa zvažovala a často sa rozdeľovala alebo stáčala, takže by sa boli už dávno stratili, keby nevyužíval Katrininu myseľ ako orientačný bod. Miestami boli hrbolaté chodby nízke a stiesnené. Keď Eragon narazil hlavou do stropu, zmocnila sa ho klaustrofóbia.

Som späť, oznámila Zafira, práve keď Eragon vystúpil na kostrbatý schod vysekaný do skaly. Zastavil sa. Keď zistil, že unikla ďalším zraneniam, uľavilo sa mu.

A lethrblaka?

Pláva hore bruchom v jazere Leona, bojím sa však, že nejakí rybári nás súboj spozorovali. Keď som ich naposledy videla, veslovali k Dras-Leone.

Nič sa nedá robiť. Porozhliadni sa v tom tuneli, z ktorého vyliezli lethrblakovia, a maj sa na pozore pred ražakmi. Možno sa pokúsia okolo nás preklznuť a utiecť z Helgrindu vchodom, ktorý sme použili.

Pravdepodobne mali útočisko niekde dolu.

Zrejme, ale nemyslím si, že tam pobežia.

Mali pocít, že sú už hodiny uväznení v temnote, hoci Eragon vedel, že to nemohlo trvať dlhšie ako desaťpätnásť minút. Keď zostúpili viac než sto stôp do Helgrindu, zastavil sa na rovnej kamennej chodbe. V duchu odovzdal svoje myšlienky Roranovi: *Katrinina cela je asi päťdesiat stôp pred nami, vpravo. Nemôžeme riskovať, že ju pustíme von, skôr než budú ražakovia mŕtvi alebo zmiznú preč. Lenže čo ak sa nám neukážu, kým celu neotvoríme? Nevie, prečo ich necítim. Mohli by sa tu predomnou skrývať do súdneho dňa. Takže ktovie, ako dlho budeme čakať. Alebo oslobodíme Katrinu, kým ešte máme šancu? Môžem ju opriasť nejakými kúzľami, ktoré by ju mali ochrániť pred väčšinou útokov.*

Roran na okamih zaváhal. *Oslobodíme ju hneď, rozhodol sa.*

Znova sa po hmata vydali nízkou chodbou s drsnou, neopracovanou podlahou. Eragon venoval väčšinu svojej pozornosti pevnej pôde pod nohami, aby udržal rovnováhu. Takmer mu uniklo za-

šušťanie látky kľízucej sa po látke a potom tlmené *drnk*, ktoré vyšlo odkiaľsi z diaľky vpravo od nich.

Priskočil k múru a zatlačil Rorana za seba. Vtom mu niečo preletelo okolo pravého líca a vyrylo mu to drážku do mäsa. Tenký škrabanec štípal, akoby ho mal spálený.

„*Kveykva!*“ vykrikol.

Na chodbe sa rozžiarilo červené svetlo, jasné ako poludňajšie slnko. Nemalo nijaký zdroj, a tak osvetľovalo všetky povrchy rovnomerne a bez tieňov a dodávalo veciam nezvyčajne plochý vzhľad. Náhla žiara Eragona oslnila, ale oveľa viac zasiahla osamelého ražaka pred ním. Netvor pustil luk, zakryl si tvár kapucňou a prenikavo vykrikol. Podobný vreskot napovedal, že druhý ražak je za nimi.

Roran!

Eragon sa otočil práve včas. Zbadal Rorana s vysoko zdvihnutým kladivom, ako sa vrhá na druhého ražaka. Zmätená príšera sa potkýnala dozadu, ale bola príliš pomalá. Kladivo dopadlo. „*Za môjho otca!*“ vykrikol Roran. Udrel znova. „*Za náš domov!*“ Ražak bol už mŕtvy, ale Roran znova zdvihol kladivo: „*Za Carvahall!*“ Jeho posledný úder roztrieštil ražakov pancier ako šupku suchej tekvice. V nelútostnej karmínovej žiare sa rastúca kaluž krvi zdala červená.

Eragon roztočil palicu, aby odrazil šíp alebo meč, ktorý každú chvíľu čakal zo strany druhého ražaka. Chodba pred nimi bola prázdna. Zakľal.

Prešiel ku skrútenej postave na podlahe, z celej sily sa zahnal palicou a udrel do trupu mŕtveho ražaka.

„*Na toto som čakal,*“ hlesol.

„*Aj ja.*“

Pozreli sa s Roranom na seba.

„*Au!*“ Eragon sa chytil za líce, lebo bolesť zosilnela.

„*Štípe to!*“ zvolal Roran. „*Rob niečo!*“

Ražakovia museli hrot šípu namočiť do seitrového oleja, napadlo Eragonovi. Spomenul si na svoj výcvik, vyčistil si ranu a okolité tkanivo zariekadlom, a tak vyliečil ryhu na tvári. Niekoľkokrát

otvoril a zavrel ústa, aby sa uistil, že mu svaly správne fungujú. S pochmúrnym úsmevom poznamenal: „Predstav si, ako by sme teraz vyzerali bez kúzel.“

„Bez kúzel by sme sa nemuseli báť Galbatorixa.“

Zabávať sa môžete neskôr, napomenula ich Zafira. Len čo tí rybári dorazia do Dras-Leony, kráľ sa zrejme dozvie o našich činoch od jedného zo svojich čarodejníkov v meste, a nechceme predsa, aby sa zaujímal o Helgrind, kým sme ešte tu.

Áno, áno, súhlasil Eragon, uhasil všadeprítomnú červenú žiaru slovami *brisingr raudhr* a vytvoril červené svetlo, rovnaké ako v predchádzajúcu noc, s tým rozdielom, že toto zostávalo ukotvené šesť palcov od stropu namiesto toho, aby ho nasledovalo, kamkoľvek pôjde.

Keď mal teraz príležitosť lepšie si prezrieť kamennú chodbu, zbadal, že do nej z oboch strán vedie asi dvadsať kovaných dverí. Ukázal na jedny prstom a povedal: „Deviata cela vpravo, choď po ňu. Ja skontrolujem ostatné. Ražakovia v nich možno nechali niečo zaujímavé.“

Roran prikývol. Čupol si a prehladal telo, ale nijaké kľúče nenašiel. Pokrčil plecami: „Tak to urobím hrubou silou.“ Rýchlo dobehol k správnym dverám, odhodil štít a začal kladivom pracovať na pántoch. Pri každej rane sa ozval hrozný praskot.

Eragon mu neponúkol pomoc, jeho bratanec by ju teraz aj tak neprijal. Okrem toho tu bolo ešte niečo, čo musel urobiť. Podišiel k prvej cele, zašepkal tri slová, a keď sa zámka odomkla, odsunul dvere. V malej miestnosti ležala len čierna reťaz a hromada hniúcich kostí. Nič viac než tieto smutné pozostatky ani nečakal. Už vedel, kde sa nachádza osoba, ktorú hľadá, ale ďalej hral divadielko, aby nevzbudil Roranovo podozrenie.

Pod dotykom Eragonových prstov sa otvorilo a zavrelo ďalších dvoje dverí. Keď sa rozleteli dvere na štvrtej cele, vpustili dnu pohyblivý jas čarovného svetla a odhalili muža, ktorého si Eragon neželal nájsť – Slouna.